

LBRIS

Coordonator Leda Bazaar:

SHAUKI AL-GAREEB

We know
books

LAUREN ASHER

Al doilea volum al seriei
MILIARDARII DE PE MALUL LACULUI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

Ellie

— INCREDIBIL!

Masochistă cum sunt, derulez mai departe articolul pe computer și ignor nodul din stomac care se strânge cu fiecare rând trădător.

Ava Rhodes, răsfățata Americii și celebra vedetă folk-pop de renume mondial, urmează să lanseze al doilea său album în această vară, sub egida MIA Records. Casa de discuri a descoperit-o în timpul unei seri deschise publicului într-un bar din Los Angeles. Atunci Darius Larkin a remarcat-o pe viitoarea stea interpretând piesa „Lies and Stolen Lullabies”. Mai târziu în acel an, Ava și-a lansat albumul de debut, Looking Glass, apreciat de critici, care a propulsat-o în carieră și i-a adus un premiu Grammy.

Jurnalistul continuă cu laudele. Ca să fiu sinceră, a fost un album pe care eu am ajutat-o să-l compună, deși publicul nu știe, pentru că numele meu n-a fost trecut pe lista producătorilor.

Durerea surdă din piept revine, din pricina pumnalului invizibil pe care Ava mi l-a înfipt în spate acum un an.

— E totul în regulă?

Ridic privirea și mă trezesc ținută de o pereche de ochi căprui intenși. Culoarea și tonurile profunde par calde și binevoitoare, dar bărbatul căruia îi aparțin este orice, dar nu asta.

De opt luni, lucrez ca bona cu normă întreagă pentru fiul lui Rafael Lopez. Prin urmare, aș fi crezut c-o să mă obișnuiesc cu privirea lui intimidantă, însă are aceeași putere asupra mea ca atunci când l-am întâlnit prima oară.

Obiectiv vorbind, șeful meu e chipeș. Cu un chip demn de coperta unei reviste, o voce profundă, încărcată de o autoritate pe care o exercită cu discreție, și cu suficientă înălțime și masă musculară încât să mă facă pe mine – fata înaltă a orașului – să mă simt mică și delicată, tipul bifează toate criteriile.

Tată singur și atrăgător, cu un bagaj emoțional mai mare decât Aeroportul Heathrow din Londra de Crăciun? Bifat.

Un geniu miliardar din domeniul tehnologiei, care și-a unit forțele cu vărul său pentru a crea Dwelling, cea mai populară aplicație imobiliară de pe piață? Un clișeu dureros, dar impresionant – dublu bifat.

Un filantrop cu misiunea de a găsi și salva animalele maltratate, oferindu-le adăpost în hambarul din curte? Triplu bifat și o amenințare triplă.

De fapt, mi-aș putea petrece următoarele treizeci de minute enumerând calitățile care îl fac pe Rafael deosebit, dar nimic – *absolut* nimic – n-ar putea compensa cel mai mare defect al lui.

E șeful meu.

Scânteia de atracție pe care am simțit-o încă de când eram adolescentă n-a mai contat în momentul în care m-a angajat ca bonă pentru fiul său. La început mi-a fost greu să ignor felul în care inima mi-o lua la goană ori de câte ori se uita la mine bărbatul după care eram topită în liceu. Însă

cele câteva interacțiuni pe care le-am avut au fost suficiente pentru a-mi distruge fantezia despre tatăl singur și solitar din Lake Wisteria.

Schimbarea mea de atitudine n-are nimic de-a face cu noul lui stil vestimentar post-divorț sau cu estetica de tăietor de lemne pe care o păstrează de doi ani încoace, ci mai degrabă cu personalitatea aspră care vine la pachet cu toate astea. Pot să suport un număr absurd de cămași în carouri și să strâng după cizmele lui prăfuite de cowboy, dar nu pot trece peste încruntările constante și insistența lui de a mă face să mă simt ca o străină, deși lucrez pentru el de aproape un an.

Se foiește pe loc în capătul opus al blatului din bucătărie, proiectând o umbră pe suprafața de marmură.

— Ce s-a întâmplat? se interesează.

Dau înapoi.

— De ce mă întreb?

Se scarpină în barba deasă și scurtă care-i acoperă jumătate din față și gât.

— Contează?

Oarecum, dat fiind că până acum nu s-a deranjat nicio dată să mă întrebe. Așa că, în loc să mă arăt vulnerabilă, prefer să păstrez atitudinea de până acum.

— Sunt bine.

Închid laptopul, dând dovadă de un surprinzător auto-control.

— Dacă tot mă minți în față, măcar privește-mă în ochi!

— Nu mint!

Îmi feresc privirea.

— Bună încercare! Acum fă-o din nou fără să-ți iei ochii de la mine! Poate așa mă convingi.

Îmi imaginez cum îl apuc cu mâinile de gât să-l sugrum. Nu sunt o persoană violentă, dar ceva la Rafael scoate mereu la suprafață ce-i mai rău în mine.

El mijește ochii.

— Iar îți imaginezi că mă omori?

— În detalii precise.

— Otravă?

— *Asfixiere.*

În ochii lui apare o sclipire rară.

— Ai schimbat macazul?

— A fost sugestia lui Nico.

— Fiul meu îți dă sfaturi despre crime?

— Te mai miri? Revista lui preferată de benzi desenate este despre un personaj *malefic*.

Gura i se curbează o fracțiune de centimetru. Gestul mic și banal îmi alungă starea proastă provocată de Ava și-mi înlocuiește amărăciunea cu entuziasmul.

— Ai zâmbit!

— Ba nu!

Își strânge buzele într-o linie subțire, dar e prea târziu.

— Eu știu ce-am văzut.

Îmi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul și mă îndrept spre tabla magnetică de pe frigider ca să mai adaug o linie sub copia laminată a paginii lui de superlative din liceu.

Eram doar o bobocă atunci când el era în ultimul an, dar toată lumea îl cunoștea pe Rafael Lopez. Elevii de la Wisteria High erau obsedați de el, inclusiv eu – deși aș nega asta până în ultima clipă. Ca să fiu sinceră, era imposibil să nu fii obsedat, pentru că avea un farmec dezinvolt, un fizic athletic de invidiat și o personalitate încântătoare, chiar dacă era cam tocilar.

De când eu și Nico am început să-i numărăm zâmbetele lui Rafael, încă n-am văzut vreunul care să semene cu surâsul luminos din poza lui din liceu. Fotografia aia e dovada clară că până și cele mai strălucitoare stele se pot estompa, ajungând doar o umbră a ceea ce au fost odinioară.

E greu de crezut că tipul care a câștigat titlul de *Cel mai frumos zâmbet* a făcut-o doar de douăsprezece – acum trei-sprezece – ori în ultimele trei luni, de când am inventat gluma asta cu numărătoarea ca să mai destind atmosfera din casă.

Și Nico, care-și ține tatăl la distanță, și Rafael, care face tot posibilul să evite situațiile tensionate cu fiul său, ar avea nevoie de puțin umor în viața lor.

Dumnezeu cu mila, dacă am ajuns să fiu sursa lor de divertisment!

Eu sunt prietena la care vii când ai nevoie de o tărie sau de o sesiune de plâns, nu cea care face lumea să râdă. Dar mă străduiesc cât pot.

— Într-o zi, o să rup poza aia în bucăți, spune Rafael din spate.

— Fă-o și am s-o înlocuiesc cu o poză de-a ta de când erai bebeluș.

Pun capacul markerului și-l așez la loc deasupra tablei.

Ochii i se mijesc.

— Ce tot spui?

— Se pare că mătușa ta are o colecție întreagă de albume foto dedicate ție.

Clipește de două ori.

— Ți le-a arătat?

— Da! Chiar înainte să aducă o parte din filmările voastre vechi.

Întorc ochii spre el.

— Pentru o persoană atât de ursuză și de antisocială, erai centrul atenției în copilărie. Dar cine poate să te condamne, când aveai și aparatul de karaoke?

Obrajii lui bronzati capătă o nuanță rozalie.

— Era aparatul lui Lily, nu al meu.

— Serios? Nu mi-am dat seama, după cum acaparai microfonul.

— Ea și Dahlia m-au forțat.

Faptul că dă vina pe prietenele lui de familie mă face să-mi doresc să-l prind și mai tare la înghesuială, chiar dacă știu că-mi spune adevărul și că aparatul era al surorilor Muñoz.

— Dar nimeni nu te-a pus să cânti așa de *imverșunat* Spice Girls! Asta pot să ți-o garantez.

Roșeața i se întinde rapid pe restul feței.

— N-am idee despre ce vorbești.

Scot telefonul.

— Am un filmuleț care te-ar ajuta să-ți amintești. Lasă-mă o secundă...

— Ai filmat?

— Evident. Când eu și Nico avem o zi proastă, ținuta ta de Sporty Spice ne face mereu să râdem.

— Eram atlet.

— Care știa și versurile de la „Wannabe”.

Oftează de parcă sunt cea mai mare pacoste de pe lume.

— Adu-mi aminte, de ce te suport?

— Pentru că iubirea pentru fiul tău e mai mare decât antipatia față de mine.

O cută lungă îi apare pe frunte.

— Nu te antipatizez!

— Dar mă placi?

Își trece palma peste barba scurtă.

— Încă nu m-am decis.

— Pot să te ajut cu ceva ca să urgentăm procesul ăsta îndelungat de-a lua o decizie?

— Să-ți dai demisia?

Chicotesc în sinea mea și-mi cobor ochii pe buzele lui.

— Ce-i?

Mă șterg în colțul gurii.

El clatină din cap.

— Nimic.

Scot telefonul și-mi verific dinții de două ori ca să fiu sigură.

— Ellie!

Telefonul îmi alunecă din mână când Nico mă strigă din partea opusă a casei și cade cu zgomot pe podea. Mă aplec, șuierând și trăgând o înjurătură, ca să-l ridic. Părul blond îmi cade în față și de o parte și de cealaltă a capului, împiedicându-mă să mai văd ceva în afară de telefonul aprins.

Simt furnicături pe ceafă și mă uit peste umăr. Observ că privirea lui Rafa s-a oprit asupra fundului meu.

O, Doamne! De ce se uită așa la mine?

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, iar ochii lui îmi urmăresc colanții, ca o confirmare. Dacă ar fi vorba de altcineva, aș lua-o drept un compliment, după ce ani de zile am fost nemulțumită de înfățișarea mea și m-am plâns de sânii mici, de fundul minuscul și de rotunjimile abia vizibile. Dar Rafael nu e altcineva.

Cel puțin, nu pentru *mine*.

Nu mă așteptam să-l surprind privindu-mă în felul acela, dar aș minți dacă aș zice că nu mă încântă puțin.

Mi se răsucesc stomacul când mă îndrept. Mișcarea bruscă îl trezește din eroarea temporară de judecată.

Nu apuc să scot o vorbă, că-și schimbă privirea intensă cu una plictisită cât ai clipi. Dacă n-aș fi atât de uimită de interesul lui, m-ar impresiona iuțeala cu care își controlează trăsăturile.

În lunile de când lucrez pentru Rafael, n-a arătat niciun strop de interes față de mine sau față de orice altă femeie din oraș. Se zvonește că n-a mai ieșit cu nimeni după fosta lui soție, Hillary, de care a divorțat acum mai bine de doi ani.

După ce am lucrat aici opt luni, pot să confirm că, deși Rafael este unul dintre cei mai eligibili burlaci din oraș,

nu este interesat de niciun fel de conexiune, nici măcar platonice.

Nico mă strigă din nou, iar nerăbdarea lui mă salvează.

— Vin imediat!

Alerg spre ieșirea din bucătărie.

— Eleanor?

Timbrul grav al vocii lui Rafa mă face să mă întorc.

Mă trece un fior pe șira spinării când îl văd pe uriașul morocănos din fața mea.

— De ce insiști să-mi spui așa?

Mă mir că poate să ridice din umeri când mă gândesc cât trebuie să cântărească trapezoidalii ăia.

Îmi înăbuș dorința de-a spune ceva care să-i dea motiv să mă concedieze.

— Toată lumea îmi spune Ellie.

— Știu, zice el după o pauză lungă.

— Și totuși insiști să-mi folosești numele întreg, nu știu din ce motiv enervant.

De obicei, sunt calmă, dar Rafa are ceva care mă face să scot ghearele.

— Ai o problemă cu asta?

Tonul lui sec mă calcă pe nervi.

Nu știu dacă să spun ce gândesc sau să ignor tentativa lui evidentă de-a mă enerva.

— Ellie!

Nico strigă mai tare de data asta, ajutându-mă astfel să iau o decizie.

— Vin acum!

Fac câțiva pași spre hol, dar mă opresc în loc.

— Aveai nevoie de ceva? îl întreb pe Rafael pe un ton grețos de dulce.

— Nu mai am.

Se duce la frigider și trage de ușă, făcând sticlele de pe raft să zăngănească. Nu iau respingerea lui personal, pentru că în ultimele minute a vorbit cu mine mai mult decât a făcut-o toată săptămâna.

Rafael a avut mereu toane, dar în ultima lună abia reușesc să-l fac să spună mai mult de câteva cuvinte odată. Majoritatea discuțiilor se termină așa cum au început – cu mine întrebându-mă de ce m-am deranjat, de fapt, să încerc să creez o conexiune cu el.

Oamenii ca Rafael nu fac casă bună cu oamenii ca mine. Eu simt mult prea mult, iar el nu simte aproape deloc. Contrastele nu se atrag, indiferent de propaganda pe care profesorii o răspândesc în ora de științe din clasa a patra când îi distrează pe copii cu lucruri interesante despre magneti.

Ies din bucătărie înainte ca Nico să vină să mă caute. Șosetele roz și pufoase, un cadou colorat de Crăciun din partea lui Nico, fiindcă spune că port prea mult negru, îmi înăbușă sunetul pașilor când traversez holul lung spre spațiile casei.

Deși Rafael are destui bani pentru ca și stră-stră-strănepoții lui să fie miliardari într-o zi, a cumpărat un teren la periferia orașului Lake Wisteria, departe de lacul foarte căutat și de reședințele cu priveliște de milioane de dolari de pe malurile sale. La început, am crezut că a ales proprietatea asta pentru că avea nevoie de spațiu pentru un hambar și animale, dar între timp am aflat adevărul.

Rafael se ascunde de lume.

În ciuda lipsei vecinilor, totul în casa familiei Lopez emană farmec. Locuința este decorată în culori vibrante alese de Nico însuși și are o sală de cinema cu cele mai confortabile fotolii rabatabile și acces la cele mai noi filme, plus o suită luxoasă pentru bonă, de trei ori mai mare decât